Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 25 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Un „Palace" în gheţari

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

NUMAI

1

NUMĂR

MAI ESTE PÂNĂ LA
INCHIDEREA JOCULUI
CU PREMII

de 10.000 Lei

CONDIŢIILE AU APĂRUT
IN NUMERILE TRECUTE

STRÂNGEŢI CUPOANELE
DIN ULTIMA PAGINĂ

UN „PALACE" IN GHEȚARI

CAPITOLUL I

O dramă în tunel

E imposibil de descris imensa emoție care strânse inima celor trei cercetași, a mașinistului și a fochistului locomotivei, când văzură la zece metri numai trenul pe care'l urmăreau.

Pentru care motiv se oprise trenul acela în tunel ? Mister.

Cei trei tineri și cei doi oameni abia avură timpul să scoată un strigăt ascuțit.

Intre timp mașinistul închise instinctiv supapa vaporilor și fochistul strânsese frâna automată.

Dar, era prea târziu. Se produse o ciocnire formidabilă în mijlocul unui zgomot oribil și locomotiva sfărâmă în bucățele ultimele vagoane ale trenului.

In ciocnire se sfărâmă și ea, și cei trei cercetași, cari erau strânși unul lângă altul, se văzură la lumina roșie a flăcărilor asvârliți la o mare distanță. Un obstacol brusc îi opri; simțiră o durere grozavă și pierdură cunoștiința.

Pe când galeria se umplea de strigăte, de urlete, de gemete, un om alerga disperat din partea din care venise locomotiva. Omul eși din tunel și, urlând de spaimă, continuă să fugă dealungul liniei.

Primii, cari găsiră pe acel om fură cinci cantonieri cari lucrau la o mică distanță de Stația Eyre. Ei îl opriră și din cuvintele sale trunchiate și bâlbâirile sale fără șir, înțeleseră

că vorbeau cu mecanicul unei locomotive care se ciocnise cu un tren în tunel.

Pe când un cantonier, luându-l de braț alerga cu el spre Stația Eyre ca să ceară ajutoare, ceilalți o luară în grabă spre galerie.

Le fu destul de greu s'ajungă până la locul catastrofei, căci trenul deraiat era acum cuprins de flăcări. Se auzeau gemete și urlete, dar nu se vedea nimeni, căci, — după cum aflară mai târziu, — toți călătorii scăpați din dezastru fugiseră ca nebuni eșind prin partea opusă a tunelului.

Ajutoarele sosiră în grabă dela Stația Eyre și vreo sută de oameni conduși de numeroși ingineri și funcționari procedară la curățirea liniei.

După câteva momente sosea și o companie de infanterie și corpul de pompieri din Stația Eyre.

Și atunci, la lumina reflectoarelor aduse de pompieri, după o muncă ce ținu toată noaptea, putură fi scoși răniții pe cari incendiul îi cruțase și pe care fumul nu-i asfixiase încă.

Și pe măsură ce se găsea vreun corp îl depuneau pe o targă și îl transportau afară din galerie pe drumul dinspre Stația Eyre.

Alte ajutoare sosiră de la alte stații apropiate și lucrările începură cu o preciziune pur americană.

Intre timp sălile de așteptare și de depozitare a bagajelor din Stația Eyre fuseseră transformate în infirmerie.

Numeroși medici sosiră din toate părțile și fură ajutați de infirmieri improvizați; în uimirea generală, se văzu aducându-se o targă pe care erau trei corpuri strâns îmbrățișate.

Pe când toți se grăbeau să readucă la viață cele trei victime, care păreau ca moarte se auzi un fel de urlet sălbatec și se văzu un negru de o statură colosală făcându-și loc printre medici și infirmieri și îngenuchiând lângă targă pe când striga cu glas disperat :

— Tinerii mei stăpâni! Tinerii mei stăpâni !

Dar medicii cari se apropiaseră, constatară că cele trei victime îmbrăcate în uniforma cercetașilor italieni, erau încă în viață. Și cum, mulți dintre cei prezenți citiseră ziarele, își amintiră imediat de isprăvile celor trei cercetași din Italia și mai ales, de aterizarea lor la Melburn. Și toți strigară :

— Sunt Raimond, Marius și Jan Bart !

— Da, da! răspunse negrul, care era Zomba... scăpați pe dânșii! scăpați vă rog !

Medicii își îndoiră zelul.

Cei trei tineri prezentau contuziuni destul de puternice, dar nu prea grave. Starea lor de nesimțire era datorită unui început de asfixie din cauza fumului.

După o jumătate de oră de îngrijiri, Marius, fu primul care deschise ochii. Se uită în jur și recunoscu deodată pe Zomba.

— Tu ? exclamă el. Dar Raimond și Jan Bart ?

— Acolo! zise Zomba întinzând brațul și tremurând de emoție.

Câteva infirmiere se deteră la o parte și Marius văzu pe camarazii săi întinși absolut desbrăcați pe două paturi de campanie. Câțiva oameni îi fricționau cu putere.

Atunci Marius își dete seama că și el era desbrăcat și văzu lângă dânsul doi oameni, cari țineau încă în mână tamponul muiat în alcool cu care îl fricționaseră.

Cu o mișcare impulsivă vru să se dea jos de pe pat și să se repeadă la prietenii săi. Dar un medic îl opri, zicându-i :

— Dragul meu, nu ești într'o stare în care să poți face gimnastică. Stai, te rog, liniștit; ți se va da o cuvertură și un întăritor și vei aștepta permisiunea mea spre a te scula. Ai unele contuziuni destul de grave și vreau mai întâi să știu dacă nu cumva s'a produs vreo leziune internă. Simți vreo durere specială ?

Supus, Marius se lungi iarăși pe pat, dar în loc de a răspunde doctorului, întrebă :

— Dar Raimond și Jan Bart ce fac ?

— Liniștește-te. Trăiesc și nu stau mai prost de cât d-ta; leșinul lor e ceva mai lung fiindcă sunt mai puțin rezistenți ca d-ta. Dar garantez pentru viața lor.

— Bine !

Și, închizând ochii, se lăsă în voia îngrijirilor doctorilor.

Aceștia îl întrebară iarăși, dacă nu simțea vreo durere internă.

Marius se pipăi cu mâinile încă tremurătoare din pricina comoțiunii nervoase și răspunse:

— Nu, mă doare numai puțin la coapsă

La coapsa stângă avea într'adevăr o vânătae mare și carnea era strivită.

Ii se aplică un bandaj și fu îmbrăcat cu o cămașă albă. Apoi, îi se dete să bea un întăritor amestecat cu un medicament soporific și Marius adormi.

Deșteptându-se, rămase uimit văzându-se într'o cameră pe care n'o cunoștea. Amintirea catastrofei i se redeșteptă în minte și atunci se uită în jur, căutându-și camarazii.

Văzu alte două mici paturi la fel cu al său, în care, acoperiți cu plapoma până la gât, Jan Bart și Raimond, păreau că dorm cel mai liniștit somn din lume.

Șezând lângă o fereastră prin care lumina zilei intra din plin, bravul Zomba citea un ziar.

Marius își aminti imediat că se găsea în Australia, unde toate ziarele sunt scrise în englezește, limbă necunoscută de Zomba; fu deci foarte mirat văzând pe bunul negru cufundat în citire.

Și cu jumătate glas, ca să nu trezească pe Raimond și pe Jan Bart, îi zise :

— Ei, Zomba, ce citești?

Cu un gest brusc, Zomba asvârli ziarul pe jos, se ridică, se repezi la Marius și luându-i mâinile începu să i le sărute cu frenezie. Marius îl lăsă să-și facă pofta, apoi, zâmbind, repetă.

— Ce citeai, Zomba ?

— Ziar italian.

— Un ziar italian? exclamă Marius.

— Da, ești la Eyre Station, colon italian. El venit vede voi și aduce ziar la mine. Ziar vorbește de voi. Povestește cum străbătut noi Africa.

— A! înțeleg! întrerupse Marius, râzând, îți place să-ți citești isprăvile în ziare.

Dar, ia spune-mi, ce fac Raimond și Jan Bart ?

— Stai bun ! Stai bun! răspunse Zomba cu un ton grav. Ei nu stai rău. Ei ca d-ta. Dar ei dormire încă fiindcă ei mai nervoși de cât d-ta a spus medicu.

Marius se mulțumi cu acea explicație și lăsându-și mâna în a lui Zomba își lăsă capul pe pernă și închise ochii.

Simțea în tot corpul un fel de amorțire și în acelaș timp o senzație de mulțumire.

Cei trei cercetași petrecură trei zile extrem de liniștite în camera aceea din casa primarului din Eyre Station.

Făcură cunoștință cu familia primarului, compusă în afară de el, de soția sa și de trei grațioase fetițe și fură înconjurați de cele mai atente îngrijiri.

E ușor de închipuit cu ce bucurie se regăsiră sănătoși și salvați din oribila catastrofă.

Dar prima lor preocupare fu să se intereseze ce se făcuseră banditii.

Primarul le dete toate informațiile pe care le doreau.

Și iată ce aflară. Când tunelul fu curățit se descoperiră cadavrele celor doi gardieni și ale polițiștilor. Mulți dintre oamenii aceia fuseseră uciși cu focuri de revolver, alții pieriseră în catastrofă. Cât pentru sacii cu cei treizeci de mii de dolari dispăruseră împreună cu banditii.

Aceștia fugiseră desigur în urma catastrofei, ducând cu ei cei treizeci de mii dolari. Numeroase trupe fuseseră trimise în urmărirea lor și se organiză o adevărată goană în întreaga regiune.

Răufăcătorii, cari, firește, se știau înconjurați, ne mai având cai, încercară să pătrundă într'o factorerie spre a fura. Ei omorâră cu focuri de revolver pe proprietar și pe servitori, dar o patrulă de infanterie care trecea prin apropiere, auzi detunăturile. Ei pătrunseră în factorerie tocmai în momentul în care asasinii erau să iasă din curte.

Atunci ofițerul, care comanda patrula comandă foc.

Banditii traseră și ei.

Dar soldații, care aveau arme cu tragere mult mai repede îi răpuseră curând ucigându-i pe toți în câteva minute. Cei treizeci de mii de dolari fură găsiți în sacii pe care îl purta fiecare dintre banditi.

Și întreaga sumă fu imediat expediată directorului minelor de la Strangway, care aștepta din ajun acei bani pentru ași plăti lucrătorii.

— Deci, totul s'a terminat cu bine observă Marius.

— Afară numai pentru nenorociții cari au pierit în catastrofă, răspunse Raimond. Dar fochistul și mecanicul locomotivei ?

— Fochistul a murit și mecanicul a înebunit.

— Sărmanii ! exclamă Jan Bart.

Dar, după câteva clipe de tăcere Marius zise iar:

— Totuși pentru noi, e un insucces. Și e prima oară când dăm greș de când am început înconjurul lumii. Chix pe toată linia, urmat de o catastrofă pe care am provocat-o în mod indirect căci noi am luat locomotiva ca să urmărim trenul. De data asta n'am avut noroc.

— Așa e ! aprobă Raimond.

— Providența ne-a părăsit pentru un moment ! constată cu tristețe genovezul.

Primarul încercă să-i consoleze.

Și cum cei trei cercetași puteau umbla, îi conduse prin localitate unde fură obiectul unor manifestații de vie simpatie.

Fură foarte mult admirați, iar locuitorii voiră să le ofere o medalie în amintirea groaznicei aventuri.

Medalia le fu oferită cu o deosebită solemnitate două zile mai târziu.

Cei trei cercetași mulțumiră sinceri mișcați și Marius zise :

— Această medalie nu ne va mai părăsi deși n'avem de ce fi prea mândrii, ea ne va aminti întotdeauna grava noastră înfrângere și pe viitor vom învăța să reflectăm înainte de a urma îmboldul furiei.

Intr'adevăr, dacă în momentul de a ne urca pe locomotiva care a ciocnit trenul, așI fi avut o clipă de gândire n'așI fi spus să pornească cu toată viteza. Căci paznicii banilor trebuiau să fi făcut uz de semnalele de alarmă imediat ce fuseseră atacați și era fatal ca trenul să se fi oprit în tunel.

Acele ipoteze pesimiste, după ce faptele se consumaseră, umpleau pe cei trei cercetași de tristețe, mai ales când se gândeau la victimele catastrofei.

Și cu toate dovezile de simpatie ale locuitorilor din Eyre Station, ei nu puteau uita teribila lecție pe care le-o dase acea groaznică aventură.

Petrecură două săptămâni la Eyre-Station.

Când fură complet restabiliți luară trenul pentru Melburn.

Aveau uniforme noi, la fel cu ale lor, care le fuseseră confecționate la Eyre-Station. Cumpăraseră apoi rufărie și un nou echipament.

Zomba purta o splendidă uniformă, făcuta după un desen al lui Marius, din postav albastru, foarte asemănător cu acela a marinarilor italieni. Bunul negru era entuziasmat.

Își cumpăraseră apoi arme noui.

Populația din Eyre-Station ținuse să ofere celor trei tineri și bravului negru carabine cu repetiție de ultimul model, revolvere de calibru mare, cartușiere și casete pline cu muniții.

Casetele fuseseră depuse în vagonul de bagaje trimis la Melburn.

In scurt, cercetașii erau pe punctul de a-și relua călătoria după ce-și reînoiseră echipamentul, pe care-l primiseră de la locuitorii din Eyre-Station, nu din nevoe, de oareco mulțumită premiului Carnegie erau bogați, ci din dorința de a se umili.

Ca și medalia ce primiseră, aceste arme trebuiau să le amintească înfrângerea suferită.

Ziarele din Melburn povestiseră pe larg aventura cu banditii și ciocnirea din „tunelul infernal" cum îi ziceau ziariștii.

Și tot ziarele le anunța celor trei cercetași la sosirea la Melburn, un lucru pe care nu-l știau, deși unul dintre ei făcuse, dar nu-și mai amintea.

După o recepție în casa consulului Italiei (la care depuseseră aeroplanul) primiră un pachet de ziare engleze, pe care Jan Bart, singurul care cunoștea această limbă se apucă să le răsfoiască.

Deodată, pe când citea, privi pe Raimond și exclamă:

— La naiba ! Nu te mai gândiseși la ăsta ?

—La ce lucru ? întrebă Raimond uimit.

— Și nici eu, continuă ligurul. Și nici Marius, nici Zomba.

— Dar, la ce lucru ? întrebară ceilalți împreună.

— La Kling, pe care-l capturase Marius și care, după cele ce citesc, tu, Raimond, îl lăsaseși în arbore.

— E adevărat ! răspunse Raimond, am uitat să vă spun atât înainte cât și după catastrofă.

Mărturisesc că acest Kling îmi ești cu totul din minte.

— O ! zise Zomba, eu nu m'am gândit la nimic.

— Ei bine, întrebă Raimond. Ce i s'a întâmplat ?

— Ascultați !

Și toți ascultară cu o vie curiozitate povestirea pe care Jan Bart o traducea în italienește.

Iată povestirea pe scurt:

D. Borough, crescător din regiunea de est a lacului Eyre, a făcut ieri o stranie descoperire care risipește misterul ce înconjura dispariția ultimului bandit.

Se știe, că un bandit, numit Kling, nu se găsea printre cei împușcați de soldați și poliția care-i cunoștea numele nu-i putuse da de urmă.

Domnul Borough vânând în împrejurimile lacului Eyre, observă printre ramurile unui eucalipt unul din acele refugii aeriene, pe care le construesc de obicei indigenii.

Din curiozitate, puse pe unul din servitorii cari'l însoțeau să se urce în arbore și acesta descoperi acolo sus un om mort de mai multe zile, devenit aproape schelet. Servitorul îl înfășură într'o pătură după ce îl deslegă, căci, — detaliu ciudat, — omul era strâns legat de arbore. In buzunarul hainei mortului d. Borough găsi hârtii care nu mai lăsau nici o îndoială asupra identității sale. Era Kling, banditul.

Spuneam că misterul a fost elucidat, dar nu e tocmai exact, căci, dacă știm ce s'a făcut ultimul dintre banditi nu știm prin ce extraordinare împrejurări a putut muri de foame și de sete în acel refugiu aerian unde fusese atât de solid legat ? Poate că cei trei cercetași, au uitat în povestirea lor un amănunt care ar lumina tot misterul. Această uitare e totuși naturală, căci emoția celor trei cercetași după catastrofă a fost atât de mare încât se prea poate să fi uitat unele amănunte secundare din groaznica lor aventură".

După ce termină de cetit, Jan Bart ridică capul

— E drept zise Marius, dar e ciudat că Raimond nu ne-a vorbit nimic de asta.

— Și e iarăși ciudat că nici voi nu m'ați întrebat ce-am făcut cu Klink !

Jan Bart observă:

— Dar acest caz de amnezie parțială nu e rar. După anumite comoțiuni nervoase, se întâmplă adesea să pierzi memoria chiar a lucrurilor mai importante

— O ! gemu Raimond. Eu sunt cauza morții acelui in-

divid... Și ce moarte înspăimântătoare... de foame și de sete acolo sus... cum trebue să se fi svârcolit ca să se deslege... Oh! am remuşcări!

Și câteva lacrimi străluciră în ochii onestului Raimond.

Marius ridică din umeri și zise cu un accent furios și cam glumeț în acelaș timp:

— Ia taci Raimond! Mișelul acela n'a avut de cât ceea ce merita! Crezi că ne-ar fi cruțat dacă am fi fost în locul lui?

Nu numai că ne-ar fi lăsat să murim de foame și de sete, dar ar fi născocit tot soiul de chinuri spre a ne prelungi agonia.

N'a avut de cât ceeace merita. Dealtminteri, când am fost în stare să ne gândim la el, trecuseră prea multe zile și desigur că era mort.

— Fără îndoială! afirmă Jan Bart și faci rău că te mai îngrijești de asta. In definitiv, legând pe acel individ de arbore, tu sperai să trimiți să-l ia îndată ce aventura noastră s'ar fi terminat.

— Desigur! răspunse Raimond încă trist.

— Atunci! conchise Jan Bart, ridicând din umeri.

— La naiba! mii de pipe! exclamă milanezul. Dar în ciuda celor ce spuneau și Marius și Jan Bart simțeau o o roare instinctivă gândindu-se la groaznica moarte a nenorocitului.

— Hotărât lucru, murmură Raimond, de data asta am dat greș pe toată linia.

Banditii au fost ce e drept prinși, în mod indirect, mulțumită nouă, dar n'au fost așa cum am fi voit noi.

Unii au fost uciși cu focuri de revolver și altul a murit de foame din cauza mea.

Și până la ora banchetului, cei trei cercetași rămaseră muți și încruntați.

Constatau pentru prima oară că una din aventurile lor se terminase foarte prost și se simțeau descurajați.

Din fericire banchetul, sau mai bine zis, cele ce urmară după banchet îi reconfortară. Raimond primise înaintea mesei pe un ziarist, căruia îi povesti adevărul cu privire la banditul Kling, iar ziaristul publicase chiar în seara aceea în ediție specială simpla explicație a misterului.

Și înainte de se termina banchetul toți citiseră ziarele astfel că primarul orașului Melburn, într'un discurs pe care ținu, putu să facă aluzie la moartea lui Kling în termeni atât de abili și de delicați, încât tristețea cercetașilor și remușcările lui Raimond fură risipite pentru totdeauna.

Și când fură iarăși singuri în sala consulatului Italiei cei trei cercetași se ocupară imediat de itinerariul călătoriei lor.

După vechiul lor plan, ar fi trebuit, părăsind Australia să se reîntoarcă în Noua Caledonie pentru a vizita penitenciarele.

Dar, erau sătui de ocnași evadați, sau ne evadați. !

Evenimentele desfășurate în Noua Caledonie și în Australia, îi desiluzionaseră.

Erau sătui de a lupta împotriva oamenilor, chiar dacă acei oameni ar fi fost dintre cei mai mari criminali.

Și Raimond exprimă gândul tuturor, zicând:

— Părerea mea ar fi să isprăvim cu luptele împotriva oamenilor. Aș vrea un ținut virgin și nelocuit unde să nu avem de luptat de cât cu natura.

— Ei ! zise, Jan Bart... polul atunci !

— Tii ! exclamă Marius, așa e !

Polul ! mii de pipe !

E atâta vreme de când stăm la Ecuator și la tropice și încep să mă satur de a mă tot prăji la soare. Puțin frig, puțină ghiață... mai zic și eu !

— Suntem de acord, exclamă Raimond. Haidem la pol.

La polul sud bineînțeles, care e cel mai apropiat de noi, căci pentru a merge la polul nord ar trebui să străbatem întregul continent asiatic.

Firește, confirmă Jan Bart, vorbim de polul sud.

— O hartă ! strigă Raimond.

Toate hărțile cercetașilor erau pe bordul aeroplanului. Jan Bart eși din sală și se duse la aeroplan, care era adăpostit sub un șopron într'o curte din dosul clădirii consulatului.

Se întoarse imediat cu o servietă mare de mușama în care erau strânse toate hărțile lor și întorcându-se în sală se întâlni cu consulul.

Il rugă să intre cu el pentru a asista la discuția cu privire la călătoria spre pol.

— La polul sud ? strigă consulul.

— Da, veniți !

Câteva minute după aceea câteși cinci, inclusiv Zomba, ...au aplecați asupra unei vaste hărți desfășurate pe o masă. Acea hartă era întocmită după cele mai recente descoperiri antartice.

La mijloc se vedea polul cu pământurile descoperite în ...timul timp; iar la extremitatea hărții, deoparte extremitea Americei de sud, de alta, partea inferioară a Africei, un ...lț din Madagascar și o bucată din Australia. In jurul marei ...giuni a polului se puteau vedea la diverse latitudini, in...lele Orcade, insulele Sandwich, insula Kerguelen și Noua ...landa.

O mică discuție se încinse între Jan Bart, foarte versat în studiile geografice și consulul, pasionat cititor al tutulor ...pedițiilor polare.

Pentru a lumina discuția consulul aduse chiar din studiul său cartea doctorului Otto Nordenskyold, a lui Fr. A. ...ook și jurnalul de bord al căpitanului Scott, ultimii trei ...ploratori ai polului sud.

Și discuția amicală se concentră în jurul drumului pe ...re ar fi trebuit să-l urmeze cercetașii pentru a ajunge la ...l cu aeroplanul.

In principiu fiecare avu o părere personală și cum pe ...rți itinerariile exploaratorilor erau însemnate cu linii de ...verse culori, fiecare dintre cercetași și consulul chiar își ...anifestă preferința specială pentru o anumită linie.

Și fiecare susținea cu motive puternice propriul său ...nct de vedere.

Apoi, ca de obicei, cei trei cercetași căzură de acord asupra unui itinerar, pe când consulul continua să susție ideea

CAPITOLUL II

Spre Pol

Acordul nu întârzia totuși să devie complet.

Se hotărî deci, deoarece cu aeroplanul n'aveau de temut nici vânturi, nici curenți, nici banchize, ca cei trei cercetași, plecând dela Melburn, să urmeze linia ideală a celui de al 140-lea meridian de longitudine orientală care trece prin regiunea Melburnului și se termină lângă cercul polar la muntele Discovery, descoperit în 1900 de expediția Borchgrevink.

Pentru a nu devia de la acea direcție precisă Jan Bart trebuia să „facă punctul" adică să calculeze poziția exactă a aeroplanului, cum se face pe bordul unui vas, și combinând rezultatul examinării busolei cu rezultatul punctului, cercetașii putea fi siguri că vor păstra totdeauna linia ideală trasă pe hartă de al 140-lea meridian de longitudine orientală.

Distanța dintre Melburn și țara Adeliei, care e prima regiune de pământ mai vastă din apropierea polului sud, e de aproximativ 5.500 kilometri. Dar cercetașii nu erau nevoiți să străbată această distanță într'un singur zbor. Ei puteau ateriza mai întâi în insula Tasmania, care e apropiată de Australia, și se găsește în vecinătatea celui de al 140-lea meridian. Sau ar fi putut continua zborul până la Insula Companiei regale, la 2220 kilometri de Melburn, adică aproximativ la jumătatea drumului între coasta australiană și țara Adeliei.

Și deoarece *Aeroc*-ul zbura cu o medie de două sute kilometri pe oră, era vorba, — presupând că se opreau în Insula Companiei Regale, — de un prim zbor de treisprezece ore,

și apoi de un al doilea de cincisprezece sau șaptesprezece ore.

Cei trei cercetași erau capabili de o asemenea sforțare, dată fiind marea lor rezistență și obiceiul de a se înlocui unul pe altul la volanul *Aeroc-ului*, ceeace le îngăduia să se odihnească pe rând, și pentru că erau obișnuiți cu zboruri lungi.

Zomba, bineînțeles, avea să ia parte la expediție, în calitate de ajutor și de bucătar.

De oarece pătrunzând în regiuni atât de friguroase, nu trebuia să neglijeze chestiunea atât de importantă a hranei.

Trebuia să se hrănească bine și să aibă totdeauna băuturi calde.

Fu deci nevoie să se mai adaoge la obiectele de bord și o mașină de gătit cu benzină. Benzina era luată chiar din rezervorul *Aeroc*-ului.

Firește rezervorul aparatului fu umplut până la gură și consulul le găsi un vaporaș pe care îl închiriară și care fu însărcinat să transporte până în insula Companiei Regale bidoane cu benzină, care să servească la reaprovizionarea cercetașilor la întoarcerea lor dela pol.

Era de prevăzut că la sosirea lor la Adelia, vor fi consumat jumătate din benzină cu toate că aveau pe bord o suficientă cantitate de rezervă.

Dar, după calcule precise, știau că sosind la polul sud benzina din rezervor și cea de rezervă nu le putea ajunge de cât exact până la Insula Companiei Regale.

Astfel că în punctul acela aveau nevoie de o nouă aprovizionare.

Bine înțeles, în calculele lor asupra kilometrilor, cercetașii socotiseră vreo mie de kilometri în plus pentru eventuale excursii aeriene spre a studia regiunile polare.

Căci scopul lor era de a atinge polul. Spre a nu se înșela asupra punctului magnetic exact, aveau la ei relatarea expediției la pol a lui Amunrsen, primul care ajunsese la pol.

In acea carte erau toate calculele amănunțite asupra punctului polar exact.

Și cum *Aeroc*-ul era prevăzut cu toate instrumentele necesare acestui scop Jan Bart era sigur că va ajunge la aceleași rezultate.

Ceva mai mult, celebrul explorator implântase chiar la pol steagul norvegian. Cei trei cercetași sperau să găsească

steagul sau cel puțin coada, caci era de presupus că vântul rupse în bucățele ștofa dar ei luau cu dânșii un drapel italian pe care voiau să-l implânte alături de acela al Norvegiei.

E lesne de ghicit cu ce entuziasm cercetașii și Zomba, sfătuiți de consul făceau toate pregătirile necesare.

In adevăr, expediția pe care o încercau era diferită de toate celelalte. Și Marius exclama :

— Asta e ceva mai mult de cât o simplă aventură ! asta e explorație ! o expediție științifică ! E drept că nu vom fi primii care au ajuns la polul sud... și e curat păcat, mii de pipe ! dar vom fi primii cari vor ajunge cu aeroplanul și afară de asta vom bate și recordul de viteză. Amundsen a întrebuințat luni de zile... pe când noi vom ajunge în trei zile.

Timp de două zile merseră din magazin în magazin spre a cumpăra cele necesare ; a treia zi o petrecură toată examinând, reparând unde era nevoie și revopsind aeroplanul și încărcând pe bord toate bagajele.

A patra zi fu consacrată repaosului. Se mărginiră doar, dimineața, să comande la un croitor local câte un costum de lână călduroasă pe care voiau să-l puie deadreptul pe corp pe sub uniforma de cercetaș, căci ori care ar fi fost temperatura glacială în care aveau să se găsească, nu voiau să-și ascundă uniforma sub mantale și blănuri. Orice îmbrăcăminte destinată să-i proteje de frig aveau s'o poarte fie direct pe piele, fie între uniformă și rufărie.

Ei părăsiră Melburnul într'o Joi.

— O să ne aducă noroc! observă Marius căci Joia e totdeauna o zi de sărbătoare pentru școlari.

Bineînțeles tot Melburnul cunoștea planul lor.

Și cum cei trei cercetași, fuseseră prezentați autorităților, se organiză în cinstea lor un fel de serbare de plecare.

Aeroplanul lor fu transportat pe un camion automobil până pe câmpul de manevre, unde se adunase întreaga garnizoană și o mulțime imensă.

Cu trenuri speciale sosiseră mii de curioși dela Sidnew și din orașele învecinate.

Muzicile intonară marșul regal italian, când apărură cercetașii și Zomba.

Fură aclamații formidabile, fluturări de pălării și de

batiste ; și pe când răsuna o salvă de tun, Marius strigă din răsputeri :

— Trăiască Italia !

Iar Raimond punând în mișcare elicea și motorul, Aeroc-ul porni pe teren.

Consulul, cu lacrimile în ochi, le striga cuvinte de adio, care se auzeau cu tot zgomotul asurzitor al aclamărilor mul-ții.

Insfârșit, aeroplanul ridicându-se în aer într'un splen-did zbor porni în linie dreaptă spre sud.

Și mult încă cercetașii fură urmați de ecoul aclamații-lor mulțimii adunate pe chei și pe bordul piroscafelor care îi urmăreau pe mare.

— Sărăcuții ! zise Marius, nu ne vor urma mult timp.

Și se amuza împreună cu Jan Bart și Zomba privind miile de vase care alergau pe apă. Dar curând le lăsară în urmă, părând niște mici puncte negre pe marea azurie până ce dispărură cu totul.

Dedesubtul aeroplanului nu se va vedea decât imensi-tatea mării ce se întindea spre sud-vest, mărginită spre nord de coastele australiene, în spre sud de țărmurile insulei Tismania.

— Nu ne oprim în Tasmania, nu-i așa ? întrebă Rai-mond, întorcându-se spre Jan Bart.

— Cum vrei, zise Jan Bart, deși nu văd nevoia.

Dealtminteri, deocamdată o vedem abia ca pe un nori-șor pe mare; și avem destul timp să ne schimbăm părerea dacă s'ar întâmpla ceva.

— Dar nu se va întâmpla nimic !

— Nu vă fie frică, mii de pipe ! întrerupse Marius, mo-torul merge par'car avea într'însul argint viu... și apoi așa de lin, așa de regulat... îți face plăcere să-l auzi !

Ieri l'am curățat bucățică cu bucățică. Fiți siguri că de data asta nu ne va lăsa în pană !

— O ! asta i s'a întâmplat destul de rar obiectă Rai-mond.

— E adevărat ! mii de pipe !

Intr'adevăr niciodată respirația motorului nu păruse atât de regulată; zborul continua lin fără ruliuri ca și când aeroplanul ar fi fost susținut cu un lanț invizibil de o stea

îndepărtată și ar fi descris cu ea o traectorie nemuritoare.

Această idee poetică era firește a lui Jan Bart.

Și enunțând-o cu glasul lui calm, ochii îi se împăienjenau de o expresie visătoare, iar Marius care-l observa cu coada ochiului, îi zise, râzând :

— Oho ! sper că vei scri pe tema asta o frumoasă poemă.

Jan Bart roși și răspunse jumătate supărat, jumătate glumeț.

— Ocupă-te de motorul tău, mecanicule !

Marius privi pe Raimond, ridicând din umeri și clipind din ochi.

— Apropierea polului îl inspiră. Cine știe ce-o să facă când vom fi acolo.

Raimond răspunse vesel:

— Jan Bart va face versuri, tu le vei cânta și eu le voi acompania.

— Le vei acompania ? Cu ce instrument ?

— Cu asta, exclamă Raimond, imitând întonațiile lui Marius, ia ascultă puțin băiete, dacă ai urechi.

Și ținând volanul numai cu o mână, Raimond întinse brațul și trase cu putere de trei sau patru ori firele de oțel de la aripi. Acestea, întinse ca niște coarde de harpă, răsunară melodios.

Jan Bart și Marius, care urmăriseră gestul camaradului lor fură uimiți de acel lucru atât de simplu la care nu se gândiseră. Zomba aplaudând entuziasmat striga:

— Muzica ! Muzica !

Marius cu o gravitate comică întrebă pe Raimond.

— Ia spune-mi, Raimond, tu ești născut la Roma, dar tatăl tău nu e cumva din Milano ?

— Nu răspunse Raimond, e venețian.

— De mirare zise Marius, cu convingere, căci numai noi milanezii suntem atât de ingenioși !...

Și conversația continuă astfel mai multe minute cu glume deoparte și de alta, ce făceau să treacă timpul pe nesimțite.

Călătorii aerieni părăsiseră Melburnul la cinci de dimineață și după calculele lor trebuiau s'ajungă, — afară de un caz neprevăzut, — la cinci seara la Insula Companiei regale

Perspectiva de a ateriza înainte de a se înopta și de a se putea repauza câteva ore le mărea bucuria.

Nu erau de fapt, preocupați, știind că Aeroc-ul putea naviga pe apă după cum zbura pe mare și că astfel expediția prezenta toate probabilitățile de reușită.

Unica primejdie de temut era furtuna. Știiau că în regiunile polare, în împrejurimile țărei Adelia groaznice uragane răscolesc cerul și valurile și că se produc vârtejuri violente, care ar fi putut într'o clipă să le zdrobească aparatul cu toată rezistența lui.

Dar, puteau evita o astfel de primejdie. Fiindcă o astfel de furtună e întotdeauna precedată cu câteva minute de un nor de zăpadă, care vine cu repeziciune din partea de unde suflă vântul.

Importantul pentru cercetași era deci să evite acei nori de zăpadă, deviând la stânga, sau la dreapta, spre a eși din raza furtunei.

De fapt, acele uragane, ca și cicloanele din Oceanul indian se deslănțuesc într'un spațiu foarte restrâns cu o repeziciune fulgerătoare.

Se iscă brusc din pricina diferenței de temperatură între diversele straturi de aer, durează câteva ore, învârtindu-se pe propria lor axă și deplasându-se dela sud-vest la nord-est ; și apoi încetează brusc când norii de zăpadă, transportați de vânt ajung într'o regiune mai caldă, unde se topesc, s'au într'una mai rece, de unde se precipită în mare sub forma unui fel de grindină lichidă.

Până la amiază cei trei cercetași glumiră și discutară, pe când Zomba, în fundul nacelei ascuns între bidoanele de benzină și lăzile cu provizii prepara un prânz potrivit.

Acest prim prânz trebuia să se compuie din carne și legume proaspete.

Luaseră din Melburn și ouă, iar tinerii privind din când în când la cele ce făcea negrul își lingeau degetele la gândul omletei pe care o prepara.

Căci Zomba, mulțumită instrucțiunilor lui Marius devenise un bucătar excelent.

Acea omletă constituia de altfel ceva excepțional, căci era o omletă cu pătlegele roșii.

Intr'adevăr, la Melburn Marius avusese ideea să cumpere câteva splendide pătlăgele roșii și arătase lui Zomba cum trebuie să prepara cu ele un fel de sos pe care'l amesteca apoi cu ouăle.

Prepararea unei omlete cu pătlăgele roșii e dealtminteri o operație extrem de delicată și Marius recomandase lui Zomba să spargă ouăle, să le bată, să pregătească sosul de pătlăgele într'alt recipient și să-l cheme la momentul oportun, pentrucă era absolută nevoie de ochiul maestrului pentruca omleta să iasă bine.

Repaosul era fixat pentru ora zece.

Astfel când rasolul și zarzavatul fură fierte și sosi momentul să puie pe foc omleta pe care trebuia s'o mănânce după supă, Zomba strigă:

— Domnii ești servite!

— La naiba? zise Marius, ar trebui să-mi faci o plăcere Raimond.

— Care?

— Ascultă, mii de pipe! O oră mai mult sau mai puțin n'are importanță. Vom ajunge în orice caz înainte de a se înopta la Insulă. Ei bine, când avem o mâncare atât de minunată, să mâncăm stând strânși unul lângă altul și ocupându-ne de aeroplan e curată prostie.

Marea e calmă; hai să ne scoborâm. Vom lăsa Aerocul să navigheze în voie și strângându-ne cu toți în partea dinapoi a nacelei vom putea mânca în tihnă, mii de pipe!

Mirosul supei și gândul omletei mă fac să simt ce crimă ar fi din partea noastră să mâncăm niște feluri atât de delicioase fără liniștea și comoditatea cuvenită!

Raimond și Jan Bart începură să râdă și cum amândoi erau puțintel cam mâncăcioși fură repede de aceeași părere cu Marius.

— Fie! aprobă Raimond. La urma urmei ai dreptate. O oră întârziere nu importă.

Avem aci pe Jan Bart cu busola și harta, care ne va repune imediat pe calea cea bună, căci e evident că pe când aeroplanul va naviga vom fi în voia valurile și a vântului.

— Nu e un inconvenient! zise iute Jan Bart. Poți ameriza, Raimond.

Inainte de a ne relua zborul vom face „punctul" și cum acest calcul nu se poate face de cât la amiază, vom sta două ore pe mare.

In loc să sosim la cinci în insula Companiei regale, vom sosi la șase sau la șapte, dar soarele nu apune înainte de opt așa că avem tot timpul.

— Ne-am înțeles! conchise Raimond.

Și făcu manevrele necesare pentru scoborâre.

Două minute după aceea, aeroplanul aluneca pe suprafața apei, o atingea, sălta, o atingea iar și, însfârșit se oprea cu motorul stins și elicea nemișcată.

Și vocea lui Zomba repetă:

— Domnii ești servite!

Și bravul negru, spunând acestea, făcea o plecăciune adâncă.

— Haidem! zise Marius.

Cei trei cercetași încălecând peste scaunele lor se așezară în spațiul liber dintre lăzi și bidoane în fundul nacelei.

In timpul acela aeroplanul plutea ca o bărcuță și marea în jur era nespus de liniștită.

— Nu vă ocupați de mine zise Marius. Eu voi mânca supa mai târziu, voi începeți și în timpul ăsta eu voi prepara omleta. O să vedeți cum o să vă lingeți degetele !

Avusese grijă, din ajun să cumpere o tigaie pentru a frige omleta la care se gândise cu atâta poftă.

O puse pe mașina încinsă și turnă în ea jumătate dintr'o cutie cu unt.

Zomba continua să bată ouăle, care acum se transformaseră într'o spumă aurie.

Când untul începu să sfârâie Marius strigă:

— Adu'ncoa !

Și luă din mâinile lui Zomba farfuria de aluminiu cu ouăle bătute și le vărsă în tigaie.

Sorbind supa, Raimond și Jan Bart urmăreau cu o privire de admirație respectuoasă operațiile lui Marius.

Milanezul cu o furculiță mișca omleta ca să se frigă în mod egal. Apoi porunci:

— Sosul de tomate !

Grav și solemn, Zomba îi prezentă vasul în care era sosul de pătlăgele.

Cu o mișcare de maestru Marius turnă sosul peste omletă ale cărei margini le îndoi ca să'l acopere.

Apoi luă tigaia de coadă și cu o mișcare bruscă și bine calculată o sălta în aer, întorcând omleta pe partea cealaltă. După ce o lăsă să se prăjească și pe partea aceea o trecu ușor pe o farfurie, strigând:

— Bum ! Vinee ! !

Și prezintă lui Raimond și lui Jan Bart o omletă rumenă pufoasă și parfumată care promitea să fie delicioasă.

— Frige și trebue s'o mâncăm cât e fierbinte.

— Dar supa ta ?

— Pe când voi vă veți servi, o voi înghiți dintr'o dată.

Și Marius, stând jos, între Raimond și Jan Bart începu să soarbă cu lingura supa, pe care i-o prezentase negrul.

Vasele nu lipseau pe bordul Aeroc-ului.

La Melburn, Marius reînoise toate vasele de bucătărie cumpărând din cele de aluminiu care se strângeau, ocupând astfel foarte puțin loc. Ușurimea metalului le făcea și mai practice și mulțumită îngrijirilor zilnice se mențineau într'o perfectă stare de curățenie. Până și lingurile și furculițele erau tot de aluminiu. Nimic nu le lipsea deci cercetașilor pentru un prânz excelent și complet.

Și Marius, care nu era de loc modest când era vorba de talentele sale culinare, nu făcu economie de laude entuziaste pe care și le adresa singur.

In cinci minute, cercetașii și Zomba făcură să dispară faimoasa omletă.

Apoi băură o sticlă cu șampanie, oferită de consul și

atacară cu entuziasm un excelent rasol cu legume. După aceea mâncară brânză și fructe.

La urmă Zomba prepară cafeaua și cei trei cercetași răsuciră câte o țigară, dându-i voie lui Zomba să-și aprindă pipa. Și astfel trecu o oră de completă fericire.

Raimond, Marius și Jan Bart se reîntoarseră la locurile lor, iar Zomba, lăsând pentru mai târziu spălarea vaselor, obținu permisiunea de a se așeza la locul lui lângă Jan Bart și în spatele lui Marius.

Pe o mare liniștită, poleită de razele soarelui, aeroplanul naviga lin împins spre nord-est de o briză ușoară.

Nu se mai vedeau spre nord munții Australiei.

Pretutindeni nu era decât imensitatea azurie a mării și a cerului.

Din când în când Jan Bart se uită la cronometrul său și la amiazi, aruncând restul de țigară își luă instrumentele pentru a face „punctul".

Măsura cu sestantul înălțimea soarelui, făcu calculele necesare, consultă harta și busola și zise:

— Știu unde suntem și dacă sunteeți gata putem pleca.

— Suntem în direcție bună ? întrebă Raimond.

— Nu trebue decât să virezi o jumătate de cerc spre sud.

— Foarte bine.

— Atunci plecăm ?

— Da, da plecăm, conchise Raimond .

Zomba, fără să mai aștepte ordine, încălecă pe spătarul scaunului său și se duse iarăși în fundul nacelei unde'l așteptă de lucru.

Jan Bart desfăcu harta pe măsuța așezată în fața lui, o fixă cu niște ținte, apoi plecându-se ca să mai vadă odată busola, zise lui Raimond:

— Poți porni.

Raimond execută manevrele necesare, elicea se puse în mișcare, motorul deasemenea și după ce alunecă o clipă deasupra apei, aeroplanul își luă zborul.

Aeroc-ul fu îndreptat în direcția exactă și Raimond îl putu ușor menține pe linia dreaptă de oarece la altitudinea de trei sute de metri nu sufla nici cel mai mic vânt.

Toată după amiaza nu avură nici cel mai mic incident, Pe mare nu se vedea nicio navă. Acele regiuni sunt în totdeauna pustii fiindcă nu oferă nici o cale vapoarelor.

Uneori sunt străbătute de câte o balenieră sau de bărcile vânătorilor de foce care merg dela insula Tasmania până la primele coaste polare. Dar nefiind nici sezonul pescuitului, nici al vânătoarei, nu se zărea nici un vas.

Cercetașii convorbiră liniștiți de lucrurile cele mai diverse până ce un cuvânt al lui Jan Bart aduse vorba de Italia și de familiile lor.

După scrisoarea primită la Borneo și la care răspunseseră. Nu mai primiră nici o știre de la părinții lor.

Speraseră să găsească scrisori la Melburn, dar în zadar.

Înainte de a pleca din Melburn trimiseseră o lungă cablogramă prin care comunicau părinților lui Raimond și ai lui Jan Bart și unchiului lui Marius, că ei plecau cu nedespărțitul lor Zomba spre polul sud.

— In orice caz observă Jan Bart, îndată ce ne vom găsi într'o țară civilizată, vom telegrafia consulului din Melburn ca să ne trimită corespondența sosită în absența noastră.

— Vezi bine! aprobă Raimond.

— Și apoi, adăogă Marius, e foarte posibil să ne întoarcem chiar noi la Melburn.

— O, pe asta nu ne putem baza, ripostă Jan Bart, de oarece ori decâte ori ne-am propus să ne înapoiăm într'un loc, a fost totdeauna câteun incident care ne-a împiedicat. Amintiți-vă evenimentele din Noua Caledonie. Voiam tocmai să ne înapoiăm la Numea și când colo zburăm spre polul sud.

Prin urmare...

— In fond, asta n'are importanță, vom telegrafia consulului italian din Melburn să binevoiască să ne reexpedieze corespondența sosită acolo.

— Dar noi fixasem familiilor noastre adresa la Numea în Noua Caledonie.

— Așa e! ziseră ceilalți doi.

— Atunci la Numea trebue să telegrafiăm.

— Nu, zise Marius, mi-aduc aminte că'n ultimul moment, guvernatorul Nouei Caledonii ne-a vestit că ne va expedia corespondența la Melburn.

— Ah! cu atât mai bine! zise Raimond. Și continuară să vorbească despre familiile lor și despre proectele lor de viitor.

Intre timp soarele începuse să apună și când cronometrul lui Jan Bart arătă ora șapte fără zece, Marius, care privea spre sud, scoase un strigăt:

— Pământ!

— Desigur e Insula Companiei Regale zise Jan Bart.

Pământul se zărea puțin spre stânga la nord-vest.

Raimond făcu să devieze aeroplanul cu o jumătate de cerc și se îndreptă spre insula pe care o descoperise Marius și care acum se vedea din ce în ce mai bine.

Avea aspectul unei platforme de stânci înalte și repezi.

Când fură foarte aproape constatară că formația sa era așa cum li se păruse, — și că pământul nu prezenta altă vegetație decât un fel de iarbă scurtă și aspră care ici și colo, nuanța solul de o palidă culoare verzuie.

Aterizarea fu cât se poate de ușoară. Raimond n'avea de cât s'aleagă între douăzeci de locuri potrivite. Intr'adevăr

culmea insulei era formată în unele locuri de o platformă de stânci, în altele de poiene naturale, care prezentau trei planuri sucesive, așezate ca treptele unei scări absolut netede.

Raimond alese pentru a ateriza planul inferior, fiindcă era acoperit cu iarbă și fiindcă se zăreau pe el niște ființe în mișcare.

Jan Bart, care observa cu binoclul strigă:

— Pinguini !

Erau într'adevăr pinguini, cari îndată ce aeroplanul aterizâ aproape trecând peste ei, fugiră, dând impresia unei mulțimi de pitici ciudat îmbrăcați cu pieptar și pantoloni albi și cu haină neagră.

Mulțimea compactă a păsărilor nu se speriă de cât o clipă, căci se opri, apoi se întoarse dintr'o singură mișcare ca un regiment la manevre și strigând și bătând din aripi înaintă spre aeroplanul imobil.

Abia puseră piciorul pe pământ și cei trei cercetași și Zomba se văzură înconjurați de mii de pinguini, cari veneau din toate părțile. Erau poate, vreo zece mii.

Nu era ușor lucru să treacă prin furnicarul acela. Pinguinii aceia erau de specia numită stângaci de Adelia, cunoscuți pentru caracterul lor agresiv, după cum citiseră în notele doctorului Amundsen.

Când văzură pe oamenii aceia înaintând spre ei, pinguinii se ridicară înfuriați și se repeziră la noii sosiți cu penele de pe cap sburlite de furie și scoțând strigăte ascuțite. Cei mai apropiați încercară să-i lovească cu ciocul și cu cioturile lor de aripi.

Ca să scape de acele ciudate păsări pe care-și rezervau să le examineze mai târziu, cercetașii luară vâslele care serveau aeroplanului când navigau pe apă și începură să dea în dreapta și în stânga în pinguinii, cari se apropiau prea mult.

Păsările, intimidate se deteră înapoi scoțând lungi strigăte ascuțite și se grupară la o depărtare de vreo sută de metri, unde erau ținute în respect de Zomba care mânuia cu energie una din vâsle.

Intre timp cercetașii pregăteau lagărul pentru noapte.

Asigurară cu ajutorul frânghiilor prinse de pari bătuți în pământ, absoluta imobilitate a aeroplanului și întinseră deasupra nacelei o foaie de cort care să-i apere de frig. Incepeau să simtă enorma diferență de temperatură între regiunile părăsite de dimineață și acelea în care se găseau.

In insulă nefiind lemne preparară prânzul de seară la mașina cu benzină și mâncară cu poftă.

Când începu să se înopteze toți pinguinii dispărură. Desigur se duseseră la cuiburile lor dintre stâncile de pe țărm.

După acea retragere, cercetașii înțeleseră că n'aveau ni-

mic de temut pentru noapte, căci în insulă nu erau desigur nici alte animale nici oameni.

Și după ce fumară câte o țigară și discutară despre pinguini, se urcară în nacelă, pe când Zomba așeza vasele la loc și, însfârșit, câte și patru, înfășurați în pături călduroase se lăsară în voia somnului.

Noaptea fu foarte liniștită și se treziră la răsăritul soarelui. Veseli că dormiseră atât de bine se pregătiră imediat de plecare, fără a mai lua seama la pinguini, cari alergaseră din toate părțile.

Dar, conform celor convenite la Melburn cu consulul italian, strânseră toate pietrele pe care le găsiră în jurul aeroplanului și construiră un fel de piramidă. Aceasta trebuia să arate căpitanului care avea să aducă benzina, locul unde să construiască un adăpost pentru bidoanele cu benzină.

Zece minute după construirea piramidei, aeroplanul își reluă zborul.

Motorul funcționa admirabil și ajunseră curând la o viteză de două sute kilometri pe oră.

Temperatura devenea din ce în ce mai rece, cu toată limpezimea cerului și splendoarea soarelui, dar cercetașii și Zomba nu sufereau de frig căci sub uniforme aveau flanele groase, care-i apărau suficient.

La amiazi, prânziră, în plină cursă apoi Jan Bart luă poziția aeroplanului.

După ce termină calculele zise :

— Probabil am trecut sau vom trece, — nu pot spune precis, — a șaizecea paralelă australă.

Chiar în momentul acela Marius care privea printr'una din ferestrui începu să strige:

— O banchiză !

De dimineață chiar cercetașii discutaseră mult despre banchize și erau nerăbdători să vadă unul.

Era pentru ei un spectacol ne mai văzut.

Dar aeroplanul zbura atât de repede, încât ar fi fost primejdios, din pricina aerului prea rece, să scoată capul afară din parbiz. Se mulțumiră deci să privească prin ferestruia închisă.

Era într'adevăr o banchiză.

Mergea de la sud-est spre nord-est.

Era un adevărat zid de ghiață care disperă pe navigatori, fiindcă oprește în loc vasele, dar cercetașii nu se sinchisiră, căci aeroplanul nu cunoaște obstacole.

Pe când priveau banchiza, care apropiindu-se sclipea la soare, Jan Bart strigă :

— Icebergurl !

Icebergurile sunt formațiuni glaciale caracteristice ale regiunilor polare. In Oceanul Antartic sunt mai numeroase de cât în cel artic. Sunt adevărate blocuri de ghiață pluti-

toare, care deslipindu-se de banchize sunt transportate de vânt și de curenturi și circulă la întâmplare prin oceanul polar.

Icebergurile sau ghețarii antartici constitue în general masse compacte care se înalță ca o stâncă trunchiată la vârf având o lungime de zeci de kilometri și dela șaizeci la șaptezeci de metri înălțime deasupra nivelului mării.

Astfel când icebergurile se aliniază în șiruri care se succed în așa mod în cât intervalul ce le separă e invizibil, dau impresia unor ziduri de ghiață imposibil de pătruns.

Astfel se explică povestirile navigatorilor antici cari vorbeau de bariere care închid oceanul Atlantic.

De la înălțimea la care se aflau cercetașii constatară că ceeace ei crezuseră că era banchiza, era un zid gros de *icebergur*i.

Banchiza, — adevărata, — pe care o văzură aproape în acelaș timp, se afla dincolo de icebergur de care era despărțită printr'un larg canal de apă albastră ca cerul.

Timp de o oră aeroplanul zbură fără incidente. Trecu pe deasupra icebergurilor și ajunse curând deasupra banchizei.

Dar tocmai când zburau pe deasupra acesteia, timpul se schimbase cu acea repeziciune caracteristică mișcărilor atmosferice în mările australe.

La început fu un nor mare care se lăsă deasupra imensei întinderi de ghiață și care în câteva clipe ocupă jumătate din cer.

In acelaș timp, vântul începu să sufle și Jan Bart declară fără să ezite:

— Furtuna !

— Trebue s'o luăm spre dreapta, sau spre stânga, zise Raimond.

— Da, căci e imposibil să trecem printre norii aceia, cari în curând se vor tronsforma în ploaie amestecată cu zăpadă în mijlocul unei teribile deslănțuiri de vânturi.

— Cred, observă Marius privind cerul, că cel mai bun lucru ar fi să ne urcăm cât mai sus deviând spre dreapta, căci norul pare că se întinde spre stânga.

— Exact ! zise Jan Bart.

— Haidem atunci ! zise Raimond.

Și modifică direcția aeroplanului în sensul arătat.

În acelaș timp manevră pârghia de înălțime și în câteva minute aeroplanul se urca la două mii de metri.

Acolo sus, cercetașii se găseau în plin soare și furtuna și banchiza nu le mai apăreau de cât ca un feriic peisaj alb plutind pe oceanul albastru.

Jan Bart, care observa cu binoclul rămase mult timp tăcut, iar ceilalți tăcură și ei, așteptând rezultatul observațiilor sale.

Deodată genovezul ridică capul, lăsă să-i cadă pe genuchi binoclul și zise:

— Am văzut ceva foarte curios.

— Ce lucru ?

— Am ezitat înainte de a vi-l semnala, fiindcă-mi închipuiam că era poate produsul unei halucinații sau al mirajului.

— Dar spune odată ce e.... zise Marius nerăbdător.

— Ei bine, mi s'a părut c'am zărit pe un mic iceberg, lung poate de un kilometru și larg de vreo cinci metri sau poate mai puțin, căci la distanța asta se pierde sensul proporțiilor exacte și fiindcă...

— Dar însfârșit, întrerupse Marius, strigând — ce-ai văzut, vrei să spui odată ?

— Am văzut oameni !

— Oameni pe iceberg ! strigară în acelaș timp Raimond și Marius.

— Da, și lucru și mai straniu, acel ghețar mi s'a părut că are niște deschizături negre ca și când ar fi uși sau ferestre.

— Eh, asta prea e prea ! strigă Raimond.

— Mii de pipe ! iată ceva care mă uimește !

Și Marius luându-și binoclul se grăbi să se uite întrebând:

— Jan Bart, în ce direcție ?

— La dreapta, în fața noastră.

Și zicând aceasta își reluă binoclul.

Deodată Marius scoase un strigăt.

— E adevărat ! E adevărat ! coboară Raimond, coboară. Văd un ghețar care e locuit de oameni. E o ușe și două ferestre și văd foarte deslușit un om, care aprinde focul lângă ușă.

— Foc lângă ușă ? murmură Raimond.

— Da ! Da !

Dar Jan Bart insistă :

— Coboară în diagonală cât mai lungă ceva mai spre dreapta.

— Marea e liniștită ?

— Da, putem să amerizăm și să ne îndreptăm apoi pe apă până la iceberg.

O emoție puternică agită pe cei trei tineri, căci nimic nu era mai extraordinar ca un iceberg locuit de oameni. Un iceberg cu uși și ferestre; iată ceva ce nu fusese povestit de nici un explorator al polilor.

Marius, cu binoclul la ochi, continua să privească prin ferestrue la acea extraordinară apariție, scoțând din când în când câteo exclamație însoțită de expresiile lui favorite: mii de pipe ! pe toți dracii !

După câteva clipe *Aeroc-ul* atinse apa, saltă, lunecă pe

unda liniştită şi chiar Raimond, înălţând capul deasupra parbrizului putu vedea la o distanţă de vreo doi kilometri un mic gheţar a cărui conformaţie le apărea acum în toate amănuntele ei.

Era o massă de ghiaţă care forma două etaje. Primul plan se ridica numai la câţiva metri deasupra apei. Iar pe această primă platformă al doilea plan se înălţa ceva mai înapoi.

Şi la baza acestei platforme se vedea deslușit un orificiu mai mare între două orificii mai mici, care simulau perfect o uşă şi două ferestre.

In faţa platformei, lângă un foc a cărui flacără o vedeau foarte bine, doi oameni gesticulau.

Şi pe apă, la picioarele gheţarului plutea o barcă.

Cei trei cercetaşi şi Zomba se ridicaseră în picioare. Cei doi kilometri fură străbătuţi într'un minut şi aeroplanul se opri la câţiva metri de iceberg.

In marginea primei platforme, doi oameni înfăşuraţi în blănuri învechite şi cu capul învelit în cârpe, ridicau braţele la cer şi strigau:

— Trăiască Italia ! Trăiască Italia !

CAPITOLUL III

Naufragiații de pe „Marieta"

Câteva clipe, cercetașii, în picioare în nacela *Aeroc*-ului nu putură rosti nici o vorbă.

Emoția lor fu imensă auzind la șaizeci de grade de latitudine strigătul de „Trăiască Italia", scos de doi oameni cari locuiau într'un ghețar plutind în voia vânturilor și a curenților; era într'adevăr un lucru care ar fi înmărmurit chiar pe oamenii cei mai obișnuiți cu aventurile cum erau cei trei cercetași.

Insfârșit, Marius fu cel d'intâi care-și scoase pălăria și agitând-o în aer strigă și el,

— Trăiască Italia.

Dar, Raimond, mai practic strigă:

— Aduce-ți aci barca.

Fără îndoială cei doi oameni de pe ghețar erau tot atât de uimiți ca și cercetașii, poate chiar și mai mult de vreme ce nu se gândiseră la un lucru atât de simplu: să se urce în barcă și să se ducă la aeroplan, care nu se putea apropia mai mult de ghieșar, fără a se expune la sfărâmarea elicei sau a unei aripi.

La strigătul lui Raimond cei doi oameni se precipitară scoborând în fugă niște trepte tăiate în prima platformă a gheșarului, săriră în barcă și din câteva lavituri de lopeți fură lângă aeroplan.

— Atenție, Zomba !

Negrul înțelesese, și plecându-se apucă cu mâna partea dinainte a bărcii oprind-o brusc ca să nu se izbească de aeroplan.

Barca acostase în fața aripei drepte.

Câteva minute cei trei cercetași și ciudații locuitori ai gheșarului rămaseră în picioare nemișcați.

Cercetașii văzură ochii celor doi oameni umplându-se

de lacrimi, care cadeau încet pe obrajii lor bronzați. Insfârșit, Raimond luă cuvântul.

— Sunteți italieni ?

— Da ! răspunse unul dintre oameni.

Suntem căpitanul și mecanicul unei baleniere „La Marietta" care s'a scufundat acum șapte luni la sud de insula Kerguelen.

De atunci noi trăim pe acest iceberg, de care s'a ciocnit baleniera.

Din cei optsprezece oameni ai echipajului noi suntem singurii supraviețuitori. Toți ceilalți s'au înecat.

Noi care am avut norocul să ne putem refugia pe iceberg, văzurăm a doua zi după naufragiu că nenorocitul nostru vas se răsturnase pe un colț eșit afară din banchiză și care în urmă a fost distrus.

Am putut astfel transporta de pe balenieră instrumente, provizii și obiecte de tot felul, scânduri și frânghii; cu destulă greutate am săpat în iceberg un fel de cavernă ale cărei ferestre și ușă le vedeți de aci.

Și trăim de atunci împinși de vânt, sau târâți de curenți văzând în fiecare zi cum descrește lungimea și lărgimea casei noastre plutitoare, așteptându-ne sau să murim în timpul unei furtuni, sau să întâlnim o navă, care să ne salveze. N'a venit un vapor ci un aeroplan. Domnul fie lăudat ! Trăiască Italia !

Căpitanul „Mariettei" vorbise cu o exaltare din ce în ce mai mare. Și, strigătul său de „Trăiască Italia" se termină cu un sughiț de plâns. Dar, cercetașii înțeleseră teribila dramă în care interveniseră în mod atât de providențial.

Căci un iceberg e totdeauna expus să se izbească de alt iceberg și să se prefacă în mii de bucățele; sau iarăși, dacă partea care e sub apă devine mai mică de cât cea de deasupra, să se răstoarne pe neașteptate.

Și stranii săi locatari trăiau de șase luni cu teama continuă de a vedea producându-se unul din acele accidente, care ar fi fost semnalul morții lor.

Cercetașii și Zor oa înțeleseră și împărtășiră emoția profundă a celor doi naufragiați, care se vedeau aproape de salvare.

Cu o mișcare impulsivă, Raimond, Marius și Jan Bart săr ră în barcă și îmbrățișară pe cei doi oameni.

Apoi după ce exaltarea unora și a altora se mai potoli puțin vorbi cu mai mult sânge rece.

Un vânt ușor sufla din spre sud-est și icebergul era ușor împins spre nord-vest.

Jan Bart propuse să lege aeroplanul de partea dinapoi a icebergului, în așa mod în cât acesta să'l tragă după dânsul fără a risca să-l ciocnească, de oarece mișcarea sa era foarte lentă.

In modul acesta puteau vizita locuința naufragiaților și lua apoi măsurile cerute de împrejurări.

Acest plan fu imediat adoptat și barca naufragiaților remorcă Aeroc-ul făcând înconjurul icebergului.

Pe când se apropiau cercetașii observară că în multe locuri naufragiații săpaseră trepte ca acelea săpate la baza casei plutitoare și aceasta din pricină că atunci când se duceau cu barca la pescuit, căpitanul și mecanicul voiau să se poată urca pe iceberg din orice parte; de altminteri conformația icebergului chiar, le înlesnea această urcare de oarece primul plan forma un fel de cornișă de jur împrejurul lui.

Al doilea plan în care era săpată casa se înălța în mijlocul platformei. Barca se opri lângă scara din partea dinapoi a icebergului și cei doi oameni debarcară ducând o ancoră de pe Aeroc.

Ancora fu fixată în ghiață și consolidată cu altă ancoră adusă de Zomba.

Pe când căpitanul supraveghia această operație mecanicul alergă pe platformă și dispăru.

Se înapoiă puțin după aceea aducând doui drugi de fier și un ciocan.

Aceștia fură înfipți în ghiață în fața ancorelor iar frânghiile care porneau din cele două laturi ale Aerocului fură înfășurate în jurul lor.

Convenirâ apoi, ca Zomba să rămână pe bordul aeroplanului și la cel mai mic incident să dea alarma cu sirena.

Astfel cercetașii puteau sări imediat în barcă spre a ajunge mai repede la aeroplan.

Toate aceste n'aveau să dureze de cât până se înopta căci la ora aceea cercetașii țineau să se înapoieze la aeroplan spre a fi gata la orice eventualitate.

Abia când puseră piciorul pe platforma icebergului cercetașii se gândiră să se informeze de numele naufragiaților.

Căpitanul se numea Marietti și de aceea dase numele de „Marietta" vasului său. Șeful mecanic se numea Bruni.

Marietti și Bruni conduseră pe cercetași în casa lor.

Pe prag, căpitanul se înclină zicâtnd :

— Cercetași italieni, fiți bine veniți la Iceberg Palace.

Căci căpitanul era un om de o fire veselă, care își regăsise toată veselia în fața perspectivei de a fi salvat.

Acest „Palace" într'un ghețar se compunea dintr'o singură încăpere, adică o cavernă săpată înăuntrul blocului de ghiață nu de naufragiați, care n'ar fi izbutit niciodată să facă o muncă atât de titanică, ci de capriciul naturii.

Fără îndoială în timpul formării sale, icebergul păstrase întrânsul fragmente de roce, ceeace dovedea că era un enorm bloc de ghiață deslipit din țara Adeliei sau din insula Kerguelen.

Când naufragiații puseseră piciorul pe iceber, rămaseră uimiți văzând că un perete al massei de ghiață prezenta unele urme negre.

Cu lovituri de târnăcop desfăcură acele roce, care ne mai fiind ținute de ghiață se precipitară în mare lăsând astfel în loc o gaură. Turnând apoi apă din mare în jurul marginii acelei găuri formară un fel de zid de ghiață în care săpară o ușă și două ferestre. Cu ajutorul scândurelor de pe balenieră construiră niște obloane pentru a le închide și astfel își alcătuiră în interiorul icebergului un adăpost format din ghiață solidă, în care lumina și căldura soarelui nu pătrundeau și deci, nu se putea topi.

Construiseră apoi o podea cu resturile din barca naufragiată și puseră deasupra câteva saltele luate tot de pe bordul vasului distrus.

Și căpitanul, care era un om de vreo cincizeci de ani, după ce dete toate aceste explicații cercetașilor îi rugă ca la rândul lor să le explice cum veniseră cu aeroplanul în acea regiune pustie a Oceanului Atlantic.

Raimond, Marius și Jan Bart erau absolut necunoscuți pentru cei doi naufragiați, cari, fiind plecați de un an la pescuit nu mai citiseră nici un jurnal.

Raimond le povesti pe scurt aventurile lor, apoi cu obișnuita lui bunătate de suflet, adăogă.

— Aveam intenția să zburăm până la polul sud, dar îmi închipui cât trebue să doriți s'ajungeți mai repede în regiuni civilizate.

— O da ! exclamă căpitanul, luând mâinile lui Raimond și strângându-le cu efuziune.

Raimond reluă.

— Vom medge la pol mai târziu; deocamdată vă punem aeroplanul la dispoziție spre a vă duce unde voiți.

Recunoștința celor doi naufragiați fu atât de vie încât nu găsiră cuvinte ca să răspundă.

Insfârșit, după ce trecu prima emoție, căpitanul zise cu glas tremurător.

— Cel mai bun lucru e să ne transportați în Australia, de vreme ce, după cum spuneți, e locul cel mai apropiat.

— Ne-am înțeles, aprobă Raimond, Nu încape nici o discuție și sunt sigur că tovarășii mei împărtășesc părerea mea.

Marius și Jan Bart făcură un gest afirmativ, căci dorința de a ajunge la polul sud dispărea în fața faptei bune ce aveau de îndeplinit, punând pe căpitan și pe mecanic în măsură de a-și revedea cât mai curând patria.

Plecarea Aeroc-ului fu deci hotărâtă pentru a doua zi.

Nu puteau porni imediat, fiindcă n'ar fi sosit în insula Companiei Regale de cât noaptea și era primejdios să zboare

noaptea deasupra Oceanului polar, din pricina furtunilor ce puteau izbucni.

De altminteri Iceberg-Palace nu era lipsit de provizii. Tot ce fusese pe bordul Mariettei fusese transportat acolo și aveau de mâncat și de băut pentru șase luni.

Dar proviziile de pe „*Aeroc*" fiind mult mai proaspete, Marius aduse tot ce trebuia pentru un prânz excelent și pentru prima oară dela izolarea lor pe iceberg, căpitanul Marietti și mecanicul Bruni, mâncară și ei voioși.

Noaptea trecu după cum conveniseră. Cei trei cercetași se înapoiară la aeroplan, iar cei doi naufragiați dormiră ca de obicei în casa lor ghiață.

Pe când tinerii săi patroni adormeau, Zomba mâncă și el apoi se culcă, de oarece nu era nevoie ca să vegheze.

Cercetașii nu dormeau greu și dacă vântul s'ar fi ridicat și Aerocul ar fi fost zguduit desigur că ei ar fi simțit și s'ar fi deșteptat imediat.

Dar noaptea fu foarte liniștită; iar la răsăritul soarelui cercetașii și Zomba se deșteptară în cea mai bună dispoziție.

Dar primul lor strigăt fu:

— Banchiza !

Prodigios spectacol ! Banchiza se întindea la infinit spre sud, fiind mărginită în dreapta și în stânga de apă iar în fund se rezima de un munte de ghiață cu creste ascuțite ce se înălțau una peste alta, desprinzându-se fantastic cu imaculata lor albeață pe fondul albastru al cerului.

Banchiza nu mai era de cât la vreo treizeci de metri de iceberg, care în cursul nopții fusese împins spre ea.

Deodată căpitanul și mecanicul de pe iceberg înaintară în fugă pe platforma circulară, strigând celor trei cercetași:

— Vreți să faceți o vânătoare de urși înainte de a pleca?

— O vânătoare de urși ? De urși albi ? exclamă Marius.

— Vezi bine !

— E chestie de un sfert de oră, observă căpitanul. N'o să ne întârzie prea mult. Vreți ?

Raimond, Marius și Jan Bart se consultară din ochi și Raimond răspunse :

— Cum nu !

— Atunci înarmați-vă și noi ne ducem s'aducem barca.

Nu era nici o primejdie să părăsească pentru un moment aeroplanul bine legat de iceberg, de oarece marea era calmă și nu sufla nici un pic de vânt.

Hotărâră ca și Zomba să ia parte la expediție.

Cei trei cercetași și negrul se urcară în barca pe care o conduceau căpitanul și Bruni. Ocoliră icebergul și atunci se găsiră în fața unui urs.

— Pe cinstea mea ! observă Marius. Nu-i le de loc frică de noi !

— E enorm ! adăogă Jan Bart.

— Fiți prudenți, sfătui căpitanul. Aceste animale sunt de o vigoare și de o ferocitate teribilă.

I-am vânat de atâtea ori și știm cum să procedăm cu ei. Dacă lovitura dă greș și dacă ursul poate ajunge pe unul din vânători, acesta e pierdut.

— Bun ! zise Raimond. Vom trage de la o sută de pași !

— La naiba ! protestă Jan Bart, am vânat animale mult mai periculoase.

— Debarcăm ? întrebă Marius.

— Când vreți, răspunse Marietti.

Nu erau de cât la vreo douăzeci de metri de ursul alb. Era o bestie enormă, mare ca un cal și care sta nemișcată, privind pe inamicii săi.

— Bruni, ordonă căpitanul, nu mai vâsli.

Barca alunecă încă puțin pe apă, apoi se opri.

— Atenție, băeți, zise căpitanul întorcându-se la cercetași. Sunteți gata ?

— Da.

Dar, în clipa aceea ursul le întoarse spatele și porni repede spre marginea banchizei.

Și animalul aruncându-se în apă, înotă cu repeziciune, îndreptându-se spre iceberg ca și când ar fi căutat nu numai un refugiu ci și o pradă.

— Ei, exclamă căpitanul, dacă'și închipue ca să ne scape, se înșală !

Bruni.. ia frânghia. Când vom trage o vei asvârli.

Din fundul bărcii Bruni luă o frânghie care avea la capăt o greutate de plumb.

Și explică cercetașilor că spre a împiedica ca urșii sau focele să fie târâte de curenți sau să se scufunde în apă, le asvârleau o frânghie, după ce trăgeau un foc de carabină.

— Atenție Bruni ! comandă căpitanul. Ești gata ?

— Da sunt gata.

— Atunci, stai în gardă și îndată ce vom trage, asvârle frânghia.

Ursul înota, mârâind și îndreptându-se spre iceberg, iar Jan Bart care vâslea făcu să alunece barca spre bestie.

Nevoind să smulgă căpitanului gloria primului foc de pușcă, Raimond ordonă lui Marius și lui Zomba să nu tragă, el însuși ne luând arma de pe umăr.

Rămaseră deci simpli spectatori ai acestei interesante vânători. In timpul acesta căpitanul luase arma la ochi și deodată strigă:

— Foc !

Și apăsă pe trăgaci.

Bruni asvârlise în aceeași clipă frânghia. Glonțul și frânghia atinseră pe urs în acelaș timp..

Dar, cum în clipa în care Marietti trăgea, ursul mișcase

capul într'o parte, glonțul nu lovi capul ci umărul, pe când frânghia se încolăcea de mai multe ori în jurul gâtului. Animalul avu o tresărire, scoase un urlet teribil, se întoarse și cu toată rana începu să înoate cu putere în spre barcă !

— Încă un glonț căpitane ! strigă Bruni.

Cei trei cercetași rămaseseră încă spectatori, fiind atât de interesați de această scenă încât nici nu se gândeau să puie mâna pe carabine.

Căpitanul ochi din nou; așteptă ca ursul să fie aproape și îi înfipse un glonț în ochiul stâng.

Animalul scoase alt strigăt și mai teribil și se scufundă o clipă în apa pe care o înroși cu sângele său. Dar reapăru imediat la suprafață.

Nu murise încă.

Era zguduit de înspăimântătoare convulsiuni și zbătându-se își vârî ghiarele de la o labă în flancul bărcii care sub greutatea bestiei se aplecă atât de brusc încât Bruni, Raimond, Marius și Jan Bart își pierdură echilibrul.

Căzură în apă și căzură în așa mod încât Bruni se rostogoli între labele ursului.

Acesta se zbătea în convulsiunile agoniei. Era zguduit cu violență. Labele sale întâlniră întâmplător corpul mecanicului și îl apucară de cap. Se auzi un urlet de durere și de disperare și cei trei cercetași cari înotând ajunseseră iarăși la barcă auziră pe Zomba, care, printr'o adevărată minune nu fusese răsturnat, — strigând din răsputeri:

— El îneacă ! El îneacă !

In acelaș moment Zomba trimitea un glonț în craniul ursului, care se înverșuna asupra nenorocitului Bruni.

Marius văzu corpul afundându-se în apă, pe când ursul continua să se zbată în groaznice convulsiuni.

Lăsă pe Raimond și pe Jan Bart să se urce în barca ale cărei vâsle le ținea căpitanul și înotă în direcția mecanicului. Reuși să-l prindă de cămașă și îl scoase la suprafață.

Și Zomba care se aruncase și el în apă îl ajuta.

Căpitanul apucase frânghia.

Toate aceste mișcări se făcuseră cu cea mai mare repeziciune dar și cu oarecare confuziune, căci fiecare dintre eroii neașteptatei drame, nu se gândise decât la el, la obiectul care solicitase atenția sa imediată.

Căpitanul legă frânghia care trăgea ursul la prora bărcii și ajută pe Marius și pe Zomba să ridice corpul neînsuflețit al lui Bruni.

Raimond îngenunchiă lângă dânsul pe când Jan Bart îl examina.

Craniul nenorocitului fusese sfârșiat adânc de ghiarele bestiei și creerul curgea din răni.

— E mort, nu-i așa? întrebă căpitanul cu lacrimile în ochi și tremurând de durere.

— Da, e mort ! răspunse grav Raimond.

Ce dramă fulgerătoare și neașteptată ! Nu trecuseră nici cinci minute din clipa în care, zâmbitor, căpitanul trăsese primul glonț care lovise pe urs.

Și acum, tovarășul său era mort.

Mort în felul cel mai stupid, când ursul era în agonie, mort din pricina unuia din acele accidente care ne fac să credem în fatalitate !

Mai multe minute căpitanul plânse pe cadavrul tovarășului și amicului său. Plângea și totuși trebuia să facă o sforțare ca să creadă în realitatea unei morți atât de neașteptate.

Dar Raimond îl atinse ușor pe umăr:

— Curaj, căpitane... Moartea e totdeauna în jurul nostru ! Vă amenință de atâtea luni. Și ne amenință pe toți în fiecare zi ! Trebuie s'o primim cu gravitate și curaj. Bruni nu va mai suferi... Să-l ducem la iceberg și să-i pregătim funeraliile demne de un marinar.

Apucă vâslele, Jan Bart.

După câteva minute barca acosta lângă iceberg. Trăgea în urma ei corpul ursului.

Zomba o legă bine de drugii de fier înfipți în ghiață. Iar Marius și Raimond transportară până la ușa casei de ghiață cadavrul mecanicului.

Fu înfășurat și cusut într'o pânză, căci în adăpostul naufragiaților se găseau încă multe vele de pe corabia sfărâmată. Luară apoi o ancoră veche și o legară de piciorul lui Bruni pentru ca greutatea ei să târască trupul în rundul mării.

Marietti, plângând, murmură o rugăciune, la care cei trei cercetași răspunseră împreună:

— Amin !

Apoi, ridicând mâna, căpitanul ordonă :

— Dați drumul !

Raimond și Marius se ridicară, dând drumul cadavrului, care alunecă atingând apa, apoi dispăru.

Cei trei tineri, căpitanul și abisinianul rămaseră ca împietriți privind valurile care înghițiseră pe bietul mecanic, ocmai când putea spera că va revedea patria și pe ai săi. Și Marius murmura în sine :

— N'avem noroc și pace ! Expediția noastră la Pol e un alt insucces ! Hotărât lucru suntem într'o perioadă de nenoroc.

Cred că am face mai bine să ne întoarcem în țările civilizate și să stăm câtva timp liniștiți... Dacă nu... o să ni se întâmple vreo nenorocire.

Jan Bart auzise aceste cuvinte pe care Marius le șoptise aproape. Se întoarse spre dânsul și aplecându-se la urechea lui îi spuse :

— Ai dreptate, Marius. Dar pentru a lupta în contra acestui nenoroc, nu cred că ar fi un mijloc bun să ne oprim într'o țară oarecare și să nu facem nimic.

Dimpotrivă, trebuie să călătorim, să ne ducem cât mai departe. E dureros că voiajul nostru la pol a fost întrerupt de un accident atât de tragic și de neașteptat dar după ce vom însoți pe căpitanul Marietti până la Melburn, eu sunt de părere să ne întoarcem iarăși la polul sud.

— Ai dreptate ! exclamă Marius. Mi-ai schimbat cu totul ideile. Eram impresionat de tragicul sfârșit al acestui nenorocit.

— Dar Raimond ce zice ? întrebă Jan Bart.

Raimond, auzise cuvintele camarazilor săi.

Se întoarse și — cu jumătate glas, ca să nu fie auzit de căpitan, care privea trist marea, — zise:

— Jan Bart are dreptate. Vom pleca peste câteva minute ca să ducem pe căpitan la Melburn, apoi, după ce ne vom reaproviziona cu benzină, ne vom întoarce la polul sud.

Nu e demn de noi să fugim în fața unei impresii, care nu poate fi decât trecătoare.

— Ne-am înțeles, răspunseră împreună Marius și Jan Bart.

Apoi căutară toți să consoleze și să încurajeze pe sărmanul Mariette.

Și, din fericire, fură ocupați de preparativele plecării.

Îmbarcară pe bordul Aeroc-ului câteva obiecte personale ale căpitanului, apoi îi se făcu loc în nacelă, scoțându-se mai multe bidoane cu benzină pe care le lăsară pe iceberg.

De oarece direcția curentului care trăgea icebergul era însemnată pe hartă și știind cu ce viteză se mișca, un simplu calcul arătă lui Jan Bart în ce loc vor găsi icebergul după câteva zile.

Și o oră abia după teribila dramă, aeroplanul zbura cu mare viteză spre sud.

Ajunseră fără incidente la Insula Companiei regale și aterizară în locul în care aterizaseră la prima trecere.

De acord cu căpitanul, exploratorii așteptară liniștiți, distrându-se între timp cu studierea obiceiurilor pinguinilor, sosirea vaporului care trebuia să le aducă de la Melburn provizia de benzină.

Vaporașul nu se făcu să fie așteptat prea mult căci era deja de trei zile pe drum și trei zile după sosirea cercetașilor acostă la țărmul insulei.

După ce fu descărcată benzina, Marietti se îmbarcă pe vaporaș căci rămăsese stabilit că dela insulă cercetașii se vor despărți de dânsul.

Intr'adevăr, nu era nevoie să'l însoțească până la Melburn.

Și cercetașii plecară iarăși spre pol

Astfel planurile lor fuseseră de multe ori modificate după capriciul împrejurărilor. Intâlnirea icebergului și accidentul mecanicului le dezorientase spiritul.

Ardeau de nerăbdare să zboare iarăși în văzduh, departe de orice piedică.

Programul lor, acum când puteau zbura o săptămână întreagă fără să fie nevoie să se reaprovizioneze cu benzină, era să străbată regiunea polară dela o extremitate la alta a diametrului cercului polar antartic.

Voiau să treacă pe deasupra polului spre a urca spre nord după ce vor fi zburat în jurul calotei australe a pământului, spre a ateriza apoi la Punta Arenos, cel mai meridional punct civilizat al Americei de sud. La pol voiau să se oprească doar pentru a implânta drapelul italian alături de cel norvegian al lui Amundsen.

CAPITOLUL IV

O dramă în ghețurile eterne

De data aceasta, cercetașii erau hotărâți să nu se lase să fie opriți de nici un obstacol și să ajungă la polul sud și apoi să plece, zburând mereu în linie dreaptă, spre a ateriza la Punta Arenos.

Hotărâseră să zboare, fără a se mai opri în Insula Companiei regale, direct până la țara Adeliei și de acolo să plece în căutarea icebergului pentru a lua benzina pe care o lăsaseră pe el.

Programul fu executat întocmai fără incidente și, înainte de a se înopta, regăsiseră icebergul.

Se opriră în apropierea lui și cum barca naufragiaților rămăsese acolo, asvârliră în ea o mică ancoră și o traseră spre Aeroc.

Voiau să petreacă noaptea pe iceberg, dar spre mai mare siguranță, reușiră să transporte Aerocul, cu ajutorul frânghiilor și al pârghiilor ce le aveau la ei, pe prima platformă.

Acolo îl legară solid de drugii de fier înfipți în ghiață, apoi se duseră să se culce liniștiți în casa de ghiață, după ce mâncară o masă excelentă.

Dar, vremea fiind amenințătoare și noaptea fiind din ce în ce mai întunecoasă, stabiliră ronduri de pază pentru a fi gata la orice eveniment.

A doua zi, după o noapte liniștită, se îmbarcară din nou. Goliră mai întâi bidoanele cu benzină în rezervorul Aerocului, asigurându-se astfel pentru mai multe zile, de oarece mai luară pe bord și câteva bidoane pline.

Ziua fu splendidă, dar monotonă.

Trecură deasupra banchizei și a brațului de mare care o separa de pământul Adeliei și însfârșit zburară deasupra acestei regiuni.

Imensa întindere de ghiață era întretăiată ici și colo de

câte un vârf de stâncă, ce se ivea în mijlocul albeței zăpezilor eterne.

Spre seară, după calculele lui Jan Bart, trebuiau să se găsească la 89°, 42' de latitudine, adică în vecinătatea locului unde se oprise expediția căpitanului Scott în ziua de 15 Ianuarie 1912 înainte de a ajunge la pol și de a se înapoia spre a muri în mod eroic împreună cu nenorociții săi tovarăși.

Și nu mai erau decât la treizeci și unu de kilometri de pol, după câte reeșea din jurnalul de călătorie al marelui explorator.

In noaptea aceea cercetașii, cuprinși de o nerăbdare febrilă, nu dormiră aproape de loc.

Aterizaseră pe o câmpie de ghiață foarte netedă, pe care întepeniră bine aeroplanul de teama unei furtuni. Dar timpul dămase liniștit și a doua zi putură pleca.

La gândul că peste câteva minute vor ajunge la polul sud, fiind primii, cari făceau o călătorie atât de lungă cu aeroplanul, tremurau de bucurie, de nerăbdare și de mândrie.

Știau că primul explorator al polului, Amundsen lăsase chiar la pol un cort pe care era înfipt drapelul norvegian și că după dânsul căpitanul Scott implântase alături drapelul englez.

Abia așteptau să găsească înăuntru documentele referitoare la trecerea celor două expediții.

Jan Bart cu instrumentele în mână, cu ochii fixați când asupra hărței, când asupra busolei și a cronometrului, număra minutele și kilometrii.

Marius cerceta cu binoclul vasta întindere de ghiață; cât pentru Zomba mai puțin interesat de cât tinerii săi stăpâni, avea grijă să aibă mereu ceai fierbinte, din care le dă din când în când câte o ceașcă spre a rezista frigului.

Termometrul arăta 34° sub zero.

Cu mâinile înmănușate cu obrazul acoperit de o mască de pâslă prevăzută cu trei găuri pentru ochi și pentru gură, cei trei cercetași nu vorbeau.

Se mărgineau dar din când în când să-și ridice masca spre a sorbi ceaiul pe care li-l oferea Zomba.

Deodată Marius strigă:

— Stop ! Polul sud !

Raimond și Jan Bart exclamară împreună:

— Vezi cortul ?

— Da !

— Atunci coborâm, zise Raimond.

Trei minute mai târziu roțile Aeroc-ului atingeau zăpada, se afundau în ea, săltau iarăși și însfârșit ceva mai departe aparatul se imobiliză pe suprafața solidă a gheței.

Cercetașii și Zomba săriră jos din nacelă. Departe, în

und o pată neagră se distingea precisă în mijlocul albeței din jur.

Cei trei cercetași, urmați de Zomba porniră repede spre ea și după ce parcurseră vreo trei mii de metri se opriră, cu inima bătând, în fața unui mic cort deasupra căruia se înălța un par de care flutura o bucată de drapel norvegian și una mai mare, în care se distingeau culorile engleze.

E lesne de închipuit cu ce emoție intrară. Era pe jumătate acoperit de zăpadă înghețată și lumina care intra prin deschizătura îngustă abia permitea să se distingă interiorul.

Raimond, Marius și Jan Bart aprinseră micile lor lămpi de buzunar și văzură atunci o ladă de lemn pe care o deschiseră fără greutate. In ea se găseau cele două documente care dovedeau trecerea celor două expediții.

Cei cinci învingători ai polului, își scriseseră numele în ordinea următoare:

Roald Amundsen,
Olaw Olarsen Bjaaland,
Helmer Hansen,
Sverre H. Hassel,
Oscar Wisting.

16 Decembrie 1911

Al document da numele tovarășilor căpitanului Scott astfel așezate:

Căpitanul Scott
Doctorul Wilson
Căpitanul Oates
Locotenentul Bowers
Subofițerul Evans

17—18 Ianuarie 1912

In fața acestor două mărturii, una a unei victorii complete iar cealaltă a unei victorii urmată de moartea eroilor ei, cei trei cercetași nu-și putură opri lacrimile.

Iar Marius cu o mișcare impulsivă luă cele două documente și le sărută.

Jan Bart adusese cartea lui Carlo Rabot pe care i-o dase consulul la Melburn și, acolo, sub cort, o deschise și citi. Citi cu glas tremurător pe care se silea să și-l stăpânească, dar care era adesea întrerupt de un sughiț.

„Indrăsneții exploratori sunt pe drumul întoarcerii. Evans e grav desfigurat de ger. Wilson, în prada unei dureroase oftalmii din pricina zăpezii e aproape orb, totuși umblă. Accidentele se țin lanț, greutățile sporesc, ghiața e din ce în ce mai rea; o ceață deasă acopere imensitatea. Mergând foarte încet, Scott se vede nevoit să reducă porțiile,

căci de nu proviziile s'ar termina înainte de sosirea la marele depozit lăsat pe ghiață înainte de ajunge la pol.

La 17 Ianuarie, Evans nu mai umblă de cât târându-se și de mai multe ori tovarășii săi sunt nevoiți să se oprească spre a-l aștepta. Inainte de oprirea cea mare, nenorocitul cade leșinat.

In grabă îl transportă în cort, dar toate îngrijirile sunt zadarnice, zece ore mai târziu Evans își dă ultima suflare.

Frigul se întețește, e adevărata iarnă polară. Noaptea termometrul arată 40° sub zero, iar ziua se menține la 25°. Situația devine din ce în ce mai critică. Căpitanul Oates are urechile degerate și abia se mai poate mișca; o zăpadă, ca pulberea brăzdată de dungi adânci, împiedică sania să înainteze. Micul grup nu mai umblă, se târăște.

La 25 Martie, Oates e aproape la capătul forțelor. Picioarele lui Wilson dădeau mult de grijă lui Scott. Și din momentul acela jurnalul lui Scott nu mai conține de cât scurte însemnări.

La 10 Martie, Oates e extrem de rău.

11 Martie situația e disperată. Un vânt violent îi silește să se oprească după un drum scurt.

14 Martie, Oates la capătul puterilor imploră pe camarazi să-l părăsească înfășurat în sacul său.

In câteva ore moartea își va fi desăvârșit opera. Căpitanul Oates, acest suflet nobil, acest mare erou, adormi seara cu speranța că nu se va mai deștepta. Vai, această consolare îi fu refuzată de soartă.

A doua zi, când deschise ochii, vântul sufla încă. Deși extrem de slab, Oates izbuti să se ridice.

„Ies și voi sta puțin afară" zise el dispărând în vârtejul de zăpadă. Camaradul nostru se purtase ca un adevărat gentilom. Ne dorim s'avem acelaș curaj în fața morții".

Și cu un sughiț de plâns, Jan Bart murmură:

„Oates nu se mai înapoiă. Cei trei supraviețuitori pornesc din nou. Furtuna continuă.

Murind de foame și pe jumătate înghețați nefericiții exploratori văd, cu curaj, apropiindu-se sfârșitul. La 25 Martie înțeleg că totul e pierdut. Scott scrie acel admirabil apel către poporul englez, care a emoționat întreaga omenire. Acel mesagiu suprem ne rămâne ca o mărturie veșnică a seninătății de suflet dovedită de niște oameni în fața morții.

Timp de patru zile exploratorii rezistă la torturile foamei. Apoi ceeace era fatal se împlinește: Wilson și Bowers mor cei d'intâi, Scott, în agonie, își adună puterile, aduce ultimile onoruri tovarășilor săi de nenorocire și de glorie; le înfășură cadavrele în saci pentru noapte. Apoi se așează în mijlocul cortului rezemat de parul central și așteaptă, liniștit moartea".

Jan Bart tăcu. Cei trei cercetași plângeau și Zomba, îngenunchiat îndărătul lor își ascunsese capul în mâini.

După o lungă tăcere Raimond murmură cu glas tremurător :

— Continuă Jan Bart și citește cum au fost descoperiți.

Și Jan Bart, făcând o sforțare spre a-și învinge emoția citi povestirea lui Rabot, extrasă de consul din „Lecturi pentru toți" și lipită pe o pagină a cărții :

„*In căutarea eroilor.* De când se petrecea acea înspăimântătoare dramă, exploratorii rămași în cartierul de iarnă făcuseră toate sforțările spre a veni în ajutorul șefului lor. De la 3 la 13 Martie doi oameni cu sănii trase de câini rămaseră la One Ton Camp pentru a conduce mai repede caravana de la sud la barăcile de la capul Tevans. In timpul acestei așteptări fu o succesiune de furtuni și de temperaturi extrem de scoborâte; dar cu toate suferințele lor, cei doi englezi rămaseră la postul lor până ce rațiile câinilor fură aproape epuizate. Abia atunci hotărîră retragerea.

Timp de 15 zile furtuna nu încetă. La 27 Martie o nouă echipă porni în căutarea șefului expediției. Dar nu ajunse nici la One Ton Camp. Era vădit ca se produsese o catastrofă dar la acea epocă a anului orice cercetări erau imposibile.

In primele zile ale primăverei, la 39 Octombrie, două echipe porniră spre One Ton Camp. Acel depozit nu fusese atins ; continuară să înainteze spre sud... La 12 Noembrie în mijlocul imensității de ghețuri se zări un punct... Recunoscură cortul lui Scott. Iuțiră pașii... pătrunseră sub fragilul adăpost și lugubra tragedie fu desvăluită în toată oroarea și sublima sa măreție.

Exploratorii strânseră colecțiile și documentele lăsate de nefericiții lor tovarăși, în special prețiosul jurnal de călătorie al căpitanului Scott, apoi pe corpurile eroilor lăsară să cadă pânza cortului și deasupra îngrămădiră blocuri de ghiață și de zăpadă. Peste această suprafață plană înălțară apoi o piramidă care domină imensitatea pustiului de ghiață.

După împlinirea acestei datorii, caravana înaintă spre sud, în căutarea corpului lui Oates. Dar toate căutările rămaseră inutile. Caravana se reîntoarse la cartierul de iarnă.

Câteva săptămâni mai târziu membrii expediției văzură însfârșit, sosind momentul eliberării. La 18 Ianuarie 1913 vasul „*Terranuova*" sub comanda căpitanului Evans acostă lângă baracă. A doua zi — pe o înălțime ce domina stația de aprovizionare, acest brav ofițer înfipse în memoria lui Scott și a tovarășilor săi o cruce cu această simplă inscripțiune:

„A lupta, a căuta, a găsi, a nu se pleca niciodată".

Când terminară lectura Raimond și Marius, la un semn

al lui Jan Bart, îngenunchiară și acesta din urmă murmură o rugăciune învățată din copilărie. Raimond și Marius se rugară alături de dânsul. Apoi se ridicară ștergându-și ochii împăiejinați de lacrimi.

Atunci Raimond scoase din buzunar o hârtie tare, strânsă în patru pe care o pregătise dinainte împreună cu camarazii săi și o puse în lada cu documente.

Pe ea erau scrise următoarele rânduri, dar nu cu cerneală, ci cu sânge. Fiecare își făcuse câte o tăietură la degetul cel mare și muiaseră în sânge un condei făcut de Mariun dintr'o bucățică de lemn.

„Cei trei cercetași din Italia : Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria, Callega, zis Jan Bart, însoțiți de credinciosul lor Zomba, îmbarcați pe hidroplanul *Aeroc* s'au oprit și au consacrat o mică amintire eroismului victorios al exploratorului Amundsen și al tovarășilor săi și eroismului învins de moarte al căpitanului Scott și al tovarășilor săi".

Apoi Raimond, închise lada încet și eși cu pași rari urmat de ceilalți. El avea înfășurat la brâu un tricolor italian. Il desfăcu și Marius, luându-l, se urcă sprinten pe pereții înghețați ai cortului și legă drapelul între celelalte două, care fluturau în bătaia vântului.

— Să tragem o salvă ! zise Raimond cu gravitate. La comanda sa ceilalți trei cu brațele ridicate și cu ochii la drapel traseră câte trei focuri de revolver strigând împreună „Trăiască Italia".

Mișcătoarea și simpla ceremonie era terminată. Aruncară o ultimă privire asupra cortului și se înapoiară la aeroplan. Constatară că tuburile de încălzire pentru a împiedica înghețarea benzinei funcționaseră bine și fiecare își reluă locul în nacelă. Peste câteva clipe își luau zborul.

Seara aterizau pe altă platformă de ghiață și noaptea trecu fără incidente. La patru de dimineață plecară din nou.

Dar, se părea că elementele voiau să se răzbune de acea violare a polului cu mijloace, care puteau evita aproape toate accidentele. Pân'atunci zborul se făcuse fără nici o greutate, dar vai! splendidul raid n'avea să se termine așa cum speraseră cercetașii.

CAPITOLUL V

A se înălța sau a muri

La amiazi aterizară pentruca Jan Bart să poată lua poziția. El anunță că se găseau la 70° latitudine, exact pe al 80° de longitudine occidentală și adăogă :

— Suntem în marginea Țării lui Alexandru I, nu departe de locul în care a ajuns expediția vasului „Belgica" în 1898. Peste câtva timp vom fi deasupra mării libere.

— Deci, strigă Marius, ghețurile eterne s'au terminat !

— Da, răspunse Jan Bart.

— Cu atât mai bine ! observă Raimond. Incepusem să mă satur.

Se urcară iarăși în aeroplan și reluară zborul.

In momentul acela sufla un vând cald, și brusc, temperatura se urcă la 5 grade sub zero.

Jan Bart, care observa termometrul, murmura :

— Semn rău. După câte spun exploratorii, un astfel de salt al temperaturei e preludiul furtunei.

Nu se înșela.

După un sfert de oră, fără ca ei să-și fi putut spune de unde venea, se ridică un vânt puternic, care puțin lipsi să nu răstoarne Aeroc-ul.

Cu o mișcare instinctivă apăsând pe pârghia de comandă — Raimond restabili instinctiv echilibrul și Aeroc-ul își continuă zborul.

Dar aproape în acelaș timp o a doua și o a treia răbufneală de vânt izbiră Aerocul întâi din față, apoi din flanc cu atâta violență încât nu mai puteau ține direcția voită.

Jan Bart care observa mereu termometrul, văzu cu uimire coloana de mercur scoborîndu-se repede până la 19° sub zero.

În câteva clipe temperatura făcuse un salt de 14 grade!

Nu mai încăpea îndoială, era furtuna!

Un nor cenușiu se înălța din toate părțile orizontului străbătut de fulgere puternice; totuși aeroplanul continua să zboare și, de o dată, cercetașii văzură dedesubt o imensă întindere de un albastru cenușiu. Era Oceanul! Marea liberă!

Dar, în clipa în care scoteau strigăte de bucurie, aeroplanul fu cât pe aci să se răstoarne. Raimond salvă situația manipulând la timp pârghia de înălțime. Dar zise în acelaș timp:

— Scobor. Nu mai putem rezista.

Profitând de o acalmie de două-trei minute, Raimond cu un admirabil sânge rece aterizâ. Aeroplanul se opri la doi metri de un zid de ghiață care se înălța ca un țărm stâncos. Și cercetașii avură imediat senzația că se găsea mai la adăpost. Intr'adevăr, acea barieră îi proteja împotriva furiei furtunei.

Aterizarea se făcu în apropierea mării la un kilometru numai de o banchiză pe care vântul o împingea înainte. Printre largile crăpături produse de uragan în ghiața banchizei marea „fumega", după cum spun marinarii.

Având o temperatură mai caldă de cât a aerului, apa forma coloane de vapori pe care soarele le iradia în culorile curcubeului. Dar, în curând nori de zăpadă purtați de vânt acoperiră tot cerul. Aerul era saturat de electricitate.

La extremitatea degetelor, la vârful firelor metalice, la vârful aripelor și la extremitatele elicei, cei trei cercetași vedeau strălucind mici flacări albăstrui, numite flacările Sf-tului Elm.

Cercetașii se gândiră numai decât la stabilitatea aeroplanului. Sărind jos din nacelă, se străduiră să înfigă în jurul aparatului câțiva pari de fier de care să lege frânghiile.

Erau siliți să se oprească la fiecare minut ca să respire și de câteori voiau să reînceapă lucrul erau zguduiți de furtună care-i făcea să se clatine pe ghiață. Aeroplanul gemea din toate încheeturile. In fiecare clipă, tinerii exploratori, se temeau să nu vadă vreuna din aripi sau chiar amândouă

smulse și duse cine știe unde, sau fuzelajul răsucindu-se și devenind inutilizabil.

Se învârteau într'un soi de semi-obscuritate în jurul aeroplanului, consolidând parii, asigurându-se de tensiunea frânghiilor în timp ce temperatura se scoborase, după cum constată Jan Bart, la 33° sub zero.

Temperatură grozavă, când trebue să lupți în contra vântului și a zăpezii să mânuești frânghii, ciocane și drugi de fier.

Dar, cercetașii știau din cele ce cetiseră despre exploratorii polari că în asemenea împrejurări, trebuiau să se ferească de a atinge cu mâinele goale un obiect metalic, de oarece se produce imediat o arsură adâncă, foarte greu de vindecat. Așa că nu'și scoseseră mănușile, dar asta le îngreuna mult lucrul.

La un moment dat, ureltele vântului care pătrundea printre crăpăturile banchizei și zgomotul valurilor deveniră atât de puternice, încât cercetașii nu se mai puteau auzi chiar dacă urlau obraz lângă obraz și pe când ședeau strânși câteși trei împreună cu Zomba sub aripa stângă a aeroplanului, rezimați de peretele de ghiață, auziră o pârâitură înspăimântătoare și văzură frânghii rupte, cabluri desprinse și aripa dreaptă smulsă și dusă de vânt.

Un strigăt de groază eși din gâtlejul lor și, instinctiv, alergară după aripă.

O văzură învârtindu-se vertiginos în aer, apoi căzând greoi, apoi înălțându-se din nou, fiind luată ca un fir de pai și însfârșit readusă de un vârtej la câțiva metri de ei și înfiptă în peretele de ghiață.

Cercetașii urmăriseră acele evoluții împreună, cu gândul s'o prindă, s'o trântească la pământ și să se așeze pe ea așa în cât să nu mai poată fi smulsă.

Dar, nu putură ajunge până la ea; se înfipsese la cinci sau șase metri înălțime în peretele neted.

Şi vântul sufla atât de tare încât o ţinea acolo ca şi când ar fi fost prinsă în cuie.

In timpul acesta vârtejurile de zăpadă îşi sporeau intensitatea. Şi în câteva minute, sub ochii lor, cercetaşii văzură dispărând aripa sub un zid de ghiaţă, care se formase deasupra ei.

Dealtminteri zăpada acoperea şi aeroplanul şi l'ar fi acoperit şi pe dânşii dacă nu s'ar fi mişcat.

Disperarea lor era fără margini.

Să se urce în aeroplan ar fi însemnat să se expue la moarte, de oarece, în fiecare clipă, frânghiile şi cablurile cu care era legat erau rupte şi aeroplanul putea fi răsturnat, târît pe ghiaţă şi sfărîmat în mii de bucăţi.

Situaţia era atât de înspăimântătoare, în cât cercetaşii redeveniră, în acele clipe copii care erau în realitate sub cuirasa de forţă şi energie pe care şi-o făcuseră în viaţa lor aventuroasă.

Da, redeveniră copii, căci, în mijlocul groaznicei furtuni căzură în genunchi lângă aeroplanul zbătut de vânt şi împreunând mâinele, începură să strige toţi împreună:

— Ajutor! Ajutor!

Citiţi urmarea în fascicula No. 26 a

CELOR TREI CERCETAŞI

„INSULA PAŞTELUI"

care apare Sâmbătă 1 Aprilie

CUPONUL No. 9

pentru deslegarea jocului din pag. 1154 şi participarea la premiul de 10.000 lei